

Κυριακή των Αγίων Πάντων

“Ἐτι προσφερόμέν σοι τὴν λογικὴν ταύτην λατρείαν ὑπὲρ τῶν ἐν πίστει ἀναπαυσαμένων προπατόρων, πατέρων, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων, κηρύκων, εὐαγγελιστῶν, μαρτύρων, ὁμολογητῶν, ἐγκρατευτῶν καὶ παντὸς πνεύματος δικαίου ἐν πίστει τετελειωμένου.”

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία, σάν καλή καὶ στοργικὴ Μητέρα, δείχνει στὰ παιδιά της τὸν θεῖο ἔρωτα πού ἔκαιγε στίς καρδιές τῶν Ἀγίων καὶ ἔτσι κατόρθωσαν τὰ ἀκατόρθωτα. Γι’ αὐτό προσφέρουμε τὴν θεία Εὐχαριστία “ὑπὲρ” ὅλων των Ἀγίων καὶ κυρίως τῆς Παναγίας. Τὴν προσφέρουμε πρῶτον γιὰ νὰ τοὺς τιμήσουμε, καὶ δεύτερον γιὰ νὰ εὐχαριστήσουμε τὸν Θεό πού μᾶς τοὺς χάρισε γιὰ νὰ μεσιτεύουν γιὰ μᾶς. Στὴν Τράπεζα τῆς ζωῆς, ὅπου συμμετέχουμε, οἱ ἅγιοι Μάρτυρες παραθέτουν τὴν ἀγία ζωὴ τους καὶ τὰ ἅγια τους λείψανα γιὰ νὰ εὐφρανθοῦμε πνευματικά.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος μᾶς λέγει χαρακτηριστικά ὅτι “οἱ ἅγιοι κουράστηκαν καὶ χαίρουμε ἐμεῖς. Ἐκεῖνοι ἐπάλαισαν κι ἐμεῖς ἀγαλλόμεθα. Τό στεφάνι τῆς νίκης ἀνήκει σ’ ἐκείνους, ἀλλὰ ἡ δόξα εἶναι κοινὴ, μᾶλλον δὲ ἡ δόξα ἀνήκει σὲ ὅλη τὴν Ἐκκλησία. Καὶ πῶς γίνεται κάτι τέτοιο; Διότι οἱ ἅγιοι εἶναι μέλη δικὰ μας. Ἐτσι ὅταν ἓνα μέλος πάσχει, ὅλα τα μέλη συμπάσχουν. Κι ὅταν ἓνα μέλος δοξάζεται, ὅλα τα μέλη συγχαίρουν. Ἡ κεφαλὴ στεφανώνεται, καὶ τὸ ὑπόλοιπο σῶμα ἀγάλλεται. Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ πόδια, οἱ δὲ ἅγιοι ἡ κεφαλὴ.” Ἀπλά, ἡ ζωὴ τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι μία διαρκῆς πρόσκληση στὴν εὐχαριστιακὴ Κοινωνία. Οἱ ἅγιοι, ὅπως γράφει ὁ ὅσιος Νικόλαος ὁ Καβάσιλας, “οὔτε χορταίνου νὰ ὑμνοῦν τὸν Θεό, οὔτε νομίζουν ὅτι αὐτοὶ μόνοι ἐπαρκοῦν γιὰ τὴν Εὐχαριστία. Ἐτσι λοιπὸν θέλουν νὰ ἔχουν συνεργάτες σ’ αὐτόν τὸν ὕμνο ὅλους τοὺς Ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους.”

Ἐνας σύγχρονος ἅγιος, ὁ ὅσιος Σιλουανός ὁ Ἀθωνίτης, μέ τὸν ἀγιοπνευματικὸ του λόγο ὑμνεῖ τοὺς ἅγιοις τῆς Ἐκκλησίας μας λέγοντας ὅτι ὅλοι οἱ ἅγιοι “ζοῦν στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἐκεῖ πού εἶναι ὁ Κύριος καὶ ἡ Πανάχραντη Μητέρα του. Ἐκεῖ εἶναι οἱ ἅγιοι Προπάτορες καὶ Πατριάρχες οἱ ὁποῖοι ἔφεραν καὶ παρέδωκεν τὴν πίστη τους. Ἐκεῖ εἶναι καὶ οἱ Προφῆτες, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν Πνεῦμα Ἅγιον καὶ μέσω τοῦ λόγου τους καλοῦσαν τὸ λαὸ πρὸς τὸν Θεό. Ἐκεῖ καὶ οἱ Ἀπόστολοι, οἱ ὁποῖοι πέθαναν γιὰ τὸ κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου. Ἐκεῖ βρίσκονται καὶ οἱ Μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖ καὶ οἱ ἅγιοι Ἱεράρχες, οἱ μμητές τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι ἐβάστασαν τὰ βάρη τῶν πνευματικῶν τους προβάτων. Ἐκεῖ εἶναι καὶ οἱ ὅσιοι ἀσκητές καὶ οἱ διὰ Χριστόν σαλοί, οἱ ὁποῖοι μέ τὴν ἄσκησή τους νίκησαν τὸν κόσμο. Ἐκεῖ, στὴν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν, ἀγάλλονται καὶ ὅλοι οἱ Δίκαιοι, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαξαν τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καὶ νίκησαν τὰ πάθη.”

Ἄς ἀγωνιστοῦμε κι ἐμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, νά βρεθοῦμε στήν θεσπέσια αὐτή Σύναξη τοῦ Κυρίου μας, τῆς Μητέρας Του καί ὅλων τῶν Ἁγίων Του. Ἀλλά, ἀλίμονο σέ ἐμᾶς, ὅπως πάλι μᾶς λέγει ὁ ὄσιος Σιλουανός! “Ἐπειδή δέν ἔχουμε ταπείνωση, τό ἀσθενές πνεῦμα μας σβήνει σάν κεράκι μέ τόν παραμικρό πειρασμό, ἐνῶ τό πνεῦμα τῶν Ἁγίων ἔκαιγε σάν φλόγα πυρός, κι ὄχι μόνο δέν ἔσβηνε ἀπό τόν ἄνεμο τῶν πειρασμῶν, ἀλλά μᾶλλον ἄναβε ἀκόμα περισσότερο. Οἱ Ἅγιοι ἐργάζονταν ὅπως κι ἐμεῖς ἐπί τῆς γῆς, ἀλλά ἀντιθέτως μέ ἐμᾶς τό πνεῦμα τους ἔμενε πάντα στήν μνήμη τοῦ Θεοῦ. Οἱ Ἅγιοι γιά χάρη τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ ὑπέμεναν ὅλες τίς θλίψεις καί μέ αὐτόν τόν τρόπο ἐδόξαζαν τόν Θεό.”

Ἄς ἐπικαλεσθοῦμε λοιπόν μέ πίστη τήν Θεοτόκο καί τούς Ἁγίους διότι εἰσακούουν τῶν προσευχῶν μας καί χαίρονται γιά τήν μετάνοιά μας. Καί τελειώνοντας ἄς κλείσουμε καί πάλι μέ τόν ὄσιο Σιλουανό, ὁ ὁποῖος γράφοντας γιά τήν μεσιτεία τῶν Ἁγίων, λέγει ὅτι “πρότερον δέν μποροῦσα νά καταλάβω πῶς οἱ οὐρανοπολίτες Ἅγιοι δύνανται νά βλέπουν τήν ζωή μας. Ὅταν ὅμως ἡ Ἁγία Θεομήτορ μέ ἔλεγξε γιά τίς ἁμαρτίες μου, τότε ἐγνώρισα ὅτι ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οἱ Ἅγιοι μᾶς βλέπουν καί γνωρίζουν ὅλη τήν ζωή μας.”

π. Θεολόγος Παντελής

Ἐφημέριος Ἀγ. Ἰωάννου Ἀνατολῆς